

Δημιουργική γραφή «παρέα» με τον Ξενοφώντα

Στο πλαίσιο του μαθήματος των Αρχαίων Ελληνικών της Α' Λυκείου τα παιδιά για μια ακόμα φορά έδειξαν το ταλέντο τους -όπως και κάθε φορά άλλωστε που τους δίνεται η δυνατότητα να το εκφράζουν. Πήρα περίπου εικοσιπέντε εργασίες στα χέρια μου και η καθεμιά είχε κάτι ξεχωριστό. Τα παιδιά μας έδωσαν ρεσιτάλ δημιουργικότητας. Τα ευχαριστώ από καρδιάς!

Ανανεώνουμε το ραντεβού μας και για άλλες βιωματικές δράσεις...

Η υπεύθυνη καθηγήτρια

Ρούλα Μουρκάκου

Γράφω τη δική μου ιστορία

Αθήνα, Φθινόπωρο 405 π.Χ.

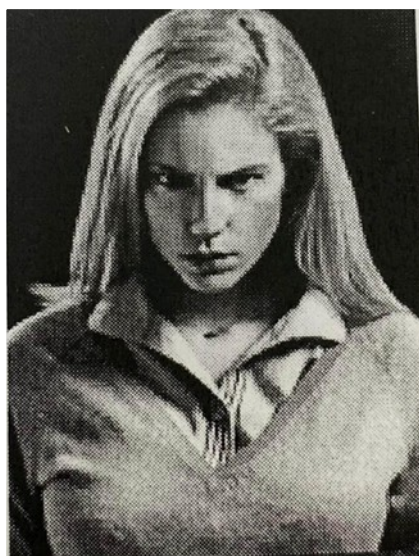

Υποθέστε ότι είστε ένα από τα πρόσωπα που απεικονίζονται στις παραπάνω φωτογραφίες και ότι βρίσκεστε στην Αθήνα τη μέρα που έφτασε η Πάραλος με τα νέα για την ήττα του αθηναϊκού στόλου στους Αιγός ποταμούς.

Γράψτε ένα κείμενο με προσωπικό ύφος απαντώντας στις παρακάτω ερωτήσεις:

Πώς ονομάζεσαι;
Ποια είναι η ηλικία σου;
Με τι ασχολείσαι;
Τι σ' αρέσει πάρα πολύ να κάνεις;
Τι δε σ' αρέσει καθόλου να κάνεις;
Ποιο είναι το μεγαλύτερό σου όνειρο;
Τι άλλαξε στη ζωή σου χθες βράδυ;
Τι φοβάσαι;
Τι ελπίζεις;
Τι θα κάνεις αύριο;
Ποιο πρόσωπο χρειάζεσαι κοντά σου;
Τι θα του πεις;

Ας απολαύσουμε μερικές από τις ιστορίες. Η σειρά τυχαία...

1)

Αυτή είμαι εγώ. Η Καλλιόπη. Καλλιόπη ήθελαν να με πουν οι γονείς μου, και έτσι με είπαν. Εγώ πάντα, όμως, ποθούσα το όνομα Κλεονίκη. Η ένδοξη, παντοτινή νικήτρια. Έτσι, δε θα χρειαζόταν να χάσω ποτέ, έλεγα, μέχρι που

μεγάλωσα. Το όνομα μου, λοιπόν, είναι Καλλιόπη και είμαι στα τριάντα πέντε μου χρόνια. Δεν ήταν τυχαίο το όνομα που μου δόθηκε. Αυτά τα έντονα γαλάζια μάτια που πήρα από τον παππού μου έδωσαν την ιδέα στους γονείς μου να με πουν Καλλιόπη. Από μικρή θυμάμαι μου άρεσε να παίζω κυνηγητό με τον παππού μου. Αχ ρε παππού... πού να 'ξερα ότι αυτό το παιχνίδι θα το έπαιρνα κάποτε στα σοβαρά! Εγώ και όλοι οι Αθηναίοι, όσοι έχουν απομείνει δηλαδή. Ξέρω ότι πλέον δεν είμαι σε ηλικία να κάνω όνειρα αλλά αν με ρωτούσε ποτέ κάποιος θα έλεγα πως το μεγαλύτερό μου όνειρο είναι να φανεί το όνομά μου σε όλο τον κόσμο. Ξέρω... δύσκολο, ιδίως τώρα που διανύουμε τόσο δύσκολους καιρούς. Ανέκαθεν μου άρεσε το αίσθημα της νίκης. Ήταν σαν να με χτυπούσε ένα δροσερό αεράκι την περίοδο του καλοκαιριού. Μου άρεσε επίσης να με επιβραβεύουν. Όλος ο κόσμος είχε να λέει για τις ικανότητές μου, σε πολλούς τομείς. Απεχθάνομαι, όμως, το αίσθημα της ήττας. Αυτό το ντροπιαστικό συναίσθημα που σε κάνει να λες "μα τι κάνω λάθος;".

Αυτό το συναίσθημα δεν το είχα ξαναβιώσει μέχρι εχθές το βράδυ, που έφτασαν τα κακά μαντάτα της καταστροφικής και ολικής ήττας μας στους Αιγός ποταμούς. Μα τι πήγε λάθος; Πάντα είχα εμπιστοσύνη στην πόλη μας, στους άντρες μας. Τώρα που είπα για άντρες... Δεν φοβήθηκα ποτέ τίποτα στη ζωή μου, ούτε και την ήττα, τόσο σίγουρη ήμουν για τον εαυτό μου. Μόνο τον πατέρα μου σκεφτόμουν. Όταν έχασα τη μάνα μου, μοναχοπαίδι εγώ, ήταν ο μόνος που μου είχε απομείνει όπως και εγώ για αυτόν. Την αγαπούσε αν μη τι άλλο, πιο πολύ από εμένα. Δεν ήμασταν κοντά. Κι όμως κάποιες φορές ενώθηκαν οι ψυχές μας, κάθε φορά που μιλούσαμε για τη μάνα μου. Άλλες, όμως, ευχήθηκα να είχε εξαφανιστεί να είχε φύγει αυτός αντί της μάνας μου. Του το είπα κιόλας μια φορά, ακόμα θυμάμαι πόσο καιρό έκαναν να φύγουν τα σημάδια στο σώμα μου από τις μπάτσες που μου έδωσε. "Το γυναικείο σώμα αξίζει σκληρή μεταχείριση για να λειτουργήσει σωστά, γι' αυτό και οι γέννες είναι δύσκολες", έλεγε. Όταν τελικά έφυγε και αυτός ένιωσα ένα αίσθημα ευχαρίστησης και ανακούφισης συνοδευόμενο βέβαια από τύψεις. Ίσως έπρεπε να είχα δείξει περισσότερη κατανόηση, έχασε κι αυτός το σημαντικότερο πρόσωπο που είχε στη ζωή του. Λες έτσι να νιώθουν όλοι αυτοί που έχασαν πρόσωπα δικά

τους στον πόλεμο; Τι θα απογίνουν κι αυτοί... Η μάνα μου πάντα μου έλεγε να είμαι δυνατή και να στέκομαι στο ύψος μου, όσο και αν είναι αυτό... Ελπίζω κάποια μέρα, αν ξημερώσουν πολλές ακόμη, να γίνω σαν αυτή. Την Ανδρομάχη με τ' όνομα. Έζησε και πέθανε περήφανη πάνω απ' όλα. Μακάρι να ήμουν τόσο δυνατή όσο εκείνη και όχι απλά να φαίνομαι έτσι. Πρέπει να σταματήσω να φοβάμαι.

Ε ναι λοιπόν... ξέρω ότι είπα πως δεν φοβάμαι αλλά αυτή δεν ήταν η αλήθεια. Φοβάμαι τη μοναξιά, φοβάμαι το θάνατο. Αυτή τη φορά, όμως, θα παλέψω! Από αύριο κιόλας θα ράψω ζεστά ρούχα για όλους - άλλωστε η τέχνη του αργαλειού αποτελεί μια από τις ικανότητές μου- θα είμαι κοντά σε αυτούς που έμειναν μόνοι τους, θα βγω και στη μάχη αν χρειαστεί, μα δε θα χάσω. Είναι σαν να νιώθω την περήφανη ανάσα της Σπάρτης στο σβέρκο της φοβισμένης Αθήνας. Περιμένει να επιτεθεί, όπως επιτέθηκε τους Αιγός ποταμούς.

Μάνα, αν τα βλέπεις αυτά που συμβαίνουν, δώσε μου δύναμη, δώσε μου σημάδι ότι είσαι κοντά μου τώρα που σε χρειάζομαι και σου υπόσχομαι ότι αυτή τη φορά δε θα φοβηθώ, κι ας είμαι περικυκλωμένη από ολόκληρο στρατό. Μπορεί να με ονόμασες Καλλιόπη, αλλά εγώ θα μείνω γνωστή με το όνομα Κλεονίκη.

Τερέζα Βακιρτζιάν Α1

2)

Ονομάζομαι Δάφνη και είμαι 25 χρονών. Γεννήθηκα και έζησα τα παιδικά μου χρόνια στην Αθήνα όπου δημιούργησα, πριν από λίγα χρόνια, και τη δική μου οικογένεια. Στον ελεύθερο χρόνο μου ασχολούμαι κατά κύριο λόγο με την υφαντική, την καθαριότητα του σπιτιού και τη φροντίδα των δυο παιδιών μου, Στρατοκλή και Διοδώρας.

Η ανατροφή των παιδιών μου αποτελεί κύριο κομμάτι της ζωής μου, το οποίο με χαροποιεί ιδιαίτερα και μου προσφέρει ικανοποίηση. Με τη Διοδώρα είμαστε πολύ δεμένες. Καθημερινά, κάνουμε μαζί τις δουλειές του σπιτιού. Όχι, δεν την αναγκάζω, αλλά εκείνη θέλει να μαθαίνει! Για

να γίνει «άξια νοικοκυρά» λέει..! Χαίρομαι πάρα πολύ που με έχει σε τόση εκτίμηση και που αποτελώ πρότυπο για εκείνη!

Με το γιο μου, τον Στρατοκλή, δεν έχουμε την ίδια σχέση. Προφανώς και λόγω φύλου θεωρεί τον πατέρα του ως πρότυπο κι έτσι περνάνε περισσότερο χρόνο μαζί. Εγώ δεν μπορώ να αντεπεξέλθω στις προτιμήσεις του και στα πράγματα που θέλει να κάνει. Παρ' όλα αυτά, η αγάπη μου για αυτόν, εννοείται, πως είναι αδιαπραγμάτευτη.

Γενικώς, μπορώ να πω πως η ζωή μου άλλαξε όταν έγινα μητέρα. Προτεραιότητα έχουν πλέον τα παιδιά μου, για τα οποία ανησυχώ συνεχώς. Θέλω να είναι ασφαλή, υγιή και ευτυχισμένα.

Το μεγαλύτερο μου όνειρο για τον Στρατοκλή είναι να γίνει σπουδαίος ρήτορας όπως ο παππούς του, από τον οποίο πήρε και το όνομα του. Για την Διοδώρα, να παντρευτεί έναν αξιόλογο άνδρα, να αποκτήσει και αυτή την δική της οικογένεια και να βιώσει την χαρά της μητρότητας.

Χθες βράδυ, όμως, νομίζω πως είδα αυτό το όνειρο να καταρρέει μπροστά στα μάτια μου. Λίγο πριν κοιμηθούμε, λάβαμε από την Πάραλο την είδηση για την πλήρη συντριβή του στόλου μας στους Αιγός ποταμούς. Δεν μπορούσα να το δεχτώ. Δεν μου φαινόταν αληθινό. Όταν όμως επικράτησε θρήνος και οδύνη στην πόλη, κατάλαβα πως ήταν η πραγματικότητα.. Όλοι έκλαιγαν, θρηνώντας τα αγαπημένα τους πρόσωπα και ανησυχώντας για το τι θα ακολουθήσει. Κανένας δεν ήξερε και ούτε ξέρει ακόμη και τώρα, ποια θα είναι η δική μας κατάληξη. Οι ακρότητες και βιαιότητες που είχαν διαπράξει οι Αθηναίοι στο παρελθόν, είναι γεγονός. Έτσι, δεν αποκλείεται να λάβουμε αντίστοιχη αντιμετώπιση από τους Σπαρτιάτες.

Ανά πάσα στιγμή θα μπορούσαν να εισβάλουν στην Αθήνα και να καταστρέψουν τα πάντα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είδα την ζωή μου να διαλύεται. Το άγχος ήταν, και είναι, απεριγράπτο. Φανταστείτε πόσο φρικτό είναι να μην ξέρεις αν αύριο θα ζεις. Εννοείται πως δεν μπόρεσα να κοιμηθώ εκείνο το βράδυ και δεν νομίζω να καταφέρω να κοιμηθώ με ηρεμία μέχρι να σταματήσει ο καταστροφικός αυτός πόλεμος.

Εγώ δεν ανησυχώ για εμένα, ούτε για τον σύζυγό μου, τον Καλλίμαχο, εκείνος θα τα καταφέρει. Αλλά τα παιδιά μας; Ακόμα και αν αυτά σωθούν, πράγμα για το οποίο θα κάνω τα πάντα, αν εγώ δεν μπορέσω να αντεπεξεέλθω, πώς θα συνεχίσουν την ζωή τους; Ξέρω πώς είναι να χάνεις την μητέρα σου καθώς και εγώ την έχασα στην ηλικία των έξι ετών. Ξέρω πολύ καλά πόσο δυσάρεστο είναι. Δεν θα ήθελα με τίποτα να το ζήσουν αυτό..

Ελπίζω να μην ακολουθήσουν τα οδυνηρά σενάρια που έχω φανταστεί και όλα να πάνε καλά.

Νομίζω πως αυτή την τραγική στιγμή στο πλάι μου θα ήθελα να έχω την μητέρα μου.. Μόνο αυτή θα με καταλάβει.. ίσως με συμβούλευε και με παρηγορούσε. Δυστυχώς όμως δεν βρίσκεται εδώ, οπότε θα πρέπει να φανώ δυνατή και να μην επιτρέψω να φανεί ο φόβος μου στα παιδιά μου.

3)

Η πανωλεθρία της Αθήνας

«Μενέλαε, Μενέλαε ξύπνα!» φώναζε η μητέρα μου η Ελπινίκη · «Μενέλαε είπα, ξύπνα». Σηκώνομαι από το κρεβάτι μου και αντικρίζω σκοτάδι. Αναρωτιόμουν τι με ήθελε η μητέρα μου τόσο πρωί . Αφού σκουντούφλησα σε καναδυό έπιπλα έφτασα στο δωμάτιο που βρισκόταν η μάνα μου. Την άκουγα να κλαίει .Από εκεί άρχισα να συμπεραίνω ,πως κάτι σοβαρό είχε γίνει. Καθώς μπαίνω στο δωμάτιο βλέπω δάκρυα να τρέχουν από το όμορφο, αλλά θλιμμένο πρόσωπο της .Με βλέπει ,με κοιτάει στα μάτια και με ενημερώνει , με την ελάχιστη δύναμη που της είχε απομείνει για το τι είχε συμβεί .Ο πατέρας μου χάθηκε στους Αιγός ποταμούς και η Αθήνα είχε χάσει τη μάχη αλλά και τον πόλεμο. Το τέλος μας ήταν κοντά . Πιάνω την κεφαλή μιας καρέκλας, την σφίγγω ,σηκώνομαι και ρωτάω «τι;»...Δεν έλαβα απάντηση .

Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν κάποιο κακόγουστο αστείο ή εφιάλτης. Μετά συνειδητοποίησα τη σοβαρότητα της κατάστασης . Άρχισα να κλαίω · τα όνειρα που έκανα –να γίνω ένας επιστήμονας σαν τον Πυθαγόρα- έσβησαν. Γυρίζω στο δωμάτιό μου. Ξαπλώνω, κοιτάω το σκοτεινό και γεμάτο υγρασία ταβάνι και αρχίζω να χάνομαι στις σκέψεις μου . Ο χρόνος σταμάτησε για λίγο ... Ως ο μοναδικός άντρας του σπιτιού έπρεπε να πάρω τη σωστή απόφαση, έπρεπε να βρω την λύση. Σηκώνομαι ξανά, μαζεύω γρήγορα αλλά προσεκτικά τα απαραίτητα πράγματα για ένα ταξίδι. Ξαφνικά φωνάζω: «Μάνα, ετοιμάσου , φεύγουμε»[...]

Ο ουρανός έμοιαζε με ένα μεγάλο σκοτεινό σύννεφο. Έβρεχε. Παραλίγο να σκοτωθούμε στους χωματινούς δρόμους , που έγιναν λάσπη με το νερό ,το οποίο έριχναν οι θεοί. “ Έβρεχε” στάχτη λόγω του ανέμου και των θυσιών , όπου έκαναν οι Αθηναίοι νομίζοντας ότι ο Δίας θα τους βοηθήσει . Ξημέρωνε , και όπως άρχιζε η μέρα, έτσι ξεκινούσε ένα ταξίδι και για εμάς. Ένα ταξίδι χωρίς προορισμό...

4)

«Αθήνα, η είδηση της ήττας από την Πάραλο»

Ξημέρωσε... και έχω να πω πως το όνομα που μου δόθηκε πριν χρόνια είναι ειρωνικό με την είδηση του σήμερα. Αγαθονίκη ονομάζομαι και πραγματικά η Αθήνα μας δεν στέφθηκε με “αγαθή νίκη”. Αντιθέτως γνώρισε μια ανήθικη και ταπεινωτική ήττα, συντριπτική για τη ψυχοσύνθεση και την επιβίωσή μας. Ως μητέρα 35 ετών με δύο παιδιά τον Ευαγόρα και την Ιφιγένεια φοβάμαι. Ο φόβος ήταν η πρώτη σκέψη και αντίδρασή μου. Αποτυπώθηκε στο πρόσωπό μου η ανησυχία και ο πανικός. Πώς θα στηρίξω άλλες δύο ζωές που βασίζονται ολοκληρωτικά σε εμένα όταν δεν μπορώ να αντεπεξέλθω η ίδια; Το βασικό ερώτημα μου ήταν αυτό και παραμένει. Είναι αρχή ακόμα, χτες η Πάραλος σκόρπισε τον γοερό θρήνο. Έξω επικρατεί μια τραγική αναστάτωση και αποφάσισα να μείνω σπίτι να οργανωθώ. Είμαι κουρασμένη, αλήθεια, αλλά για να μην μεταδώσω τον πόνο στα παιδιά μου είπα να εκφραστώ γράφοντας και βάζοντας μία τάξη.

Είναι δύσκολο να είσαι μάνα... Ναι το ξέρω πως άλλοι γενναία και αποφασιστικά θυσιάζουν τις ζωές τους αλλά πώς είναι όμως να μεγαλώνεις εσύ ο ίδιος δυο ζωές με όσα ψυχικά αποθέματα σου έχουν απομείνει για να διατηρήσεις τα δικά τους; Ο Ευαγόρας είναι μόλις 5 ετών! Συνέχεια με το απλανές βλέμμα του με ρωτάει «Μαμά γιατί κλαίς;» αφού με έπιασε να ξεσπάω κρυφά το ξημέρωμα. «Μαμά γιατί μαζεύεις τα πράγματά μας;», λέγοντας τη δικαιολογία πώς ίσως μετακομίσουμε σε καλύτερο σπίτι. «Μαμά θα φάμε σήμερα;» εξηγώντας του πως δεν προλαβαίνω να μαγειρέψω. «Μαμά γιατί φεύγεις συνέχεια από το σπίτι;», προσπαθώντας να ενημερωθώ για τις άμεσες ενέργειες των αντιπάλων ενώ του λέω πως ενημερώνομαι για το πού θα χρειαστεί να πάμε το επόμενο πρωί. Είναι σωστό όμως αυτό; Να ψεύδομαι στο ίδιο μου το παιδί που δεν αντιλαμβάνεται πλήρως την κατάσταση λόγω του νεαρού της ηλικίας του και της απειρίας του στη ζωή. Από την άλλη όμως αποκαλύπτοντας ειλικρινά τη δεινή αυτή συμφορά πόσα τραύματα ακόμα θα τον στιγματίσουν για πάντα. Μια παιδική ψυχή δεν αξίζει να τραυματιστεί με την αλαζονεία και την πλεονεξία άλλων. Ήδη ο πρόσφατος θάνατος του άντρα μου στη ναυμαχία στο Νότιον διατάραξε και εμένα και τα παιδιά μου. Η κόρη

μου ωστόσο η Ιφιγένεια είναι 14 ετών ,έχει αντίληψη και άποψη. Το όνομα της την καθορίζει αφού με τον ισχυρό χαρακτήρα της με βοήθησε πολύ αυτόν τον καιρό με την απώλεια του συζύγου μου και νιώθω περήφανη που θα την έχω στήριγμά μου ακόμα και τώρα. Είναι η εφηβεία βέβαια μια αντιδραστική περίοδος. Ξεσπάσματα, τσακωμοί, πικρά λόγια που με βαραίνουν περισσότερο. Με την ενσυναίσθησή της λαμβάνει και εκείνη τον πόνο, τη θλίψη και γενικότερα την απόγνωση των συμπολιτών μας θέλοντας και αυτή ως παιδί να εκφραστεί περνώντας έτσι το βαρύ αυτό φορτίο στη μητέρα της. Εκτός από την οικογένειά μου- τώρα που τα τρόφιμα λιγοστεύουν- πόση υπομονή και κουράγιο μπορούν να κάνουν όλες αυτές οι αβοήθητες ψυχές που αναγκάζονται να υποταχθούν! Πάντα θύματα εκμετάλλευσης ήταν οι ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Ειδικά οι διαπραγματεύσεις που γίνονται μόνο χρόνο μας τρώνε και δεν αμφιβάλλω πως όλα σκοπίμως γίνονται. Νιώθω απροστάτευτη, χωρίς μια αντρική παρουσία στην οικογένεια μου. Πόσο τον χρειάζομαι κοντά μου αυτή τη στιγμή... Πόσο θαύμαζα τον πατέρα των παιδιών μου μιας και όσο έλειπε αγωνιζόταν για εμάς. Έχουν περάσει μόνο κάτι ώρες και ξέρω ήδη πως θα νοσταλγήσω τις γαλήνιες οικογενειακές στιγμές μας. Μ'αρέσει καθημερινά να παίζω με τον γιό μου ακινητίδα και πεντέλιθα ακόμα και όταν με κλέβει. Με την κόρη μου υφαίνουμε μιας και μ'αυτό ασχολούμαι στον ελεύθερο μου χρόνο εκτός από τις δουλειές του σπιτιού. Κυρίως η μαγειρική είναι ένας τρόπος έκφρασης για εμένα παρόλο που εκνευρίζομαι με τον χαμό που προκαλεί η Ιφιγένεια όταν μαγειρεύουμε μαζί. Με λιγοστά τρόφιμα βέβαια την μαγειρική θα την εγκαταλείψω. Να που σιγά σιγά συνειδητοποιώ πόσο θα αλλοιωθεί η ρουτίνα μας. Σίγουρα οι Σπαρτιάτες σκέφτονται να μας αποδυναμώσουν και άλλο, έχοντας ολοκληρωτικά τον έλεγχο. Δεν ντρέπομαι για την Αθήνα όσο απελπισμένη και αν είναι η κατάσταση. Ακόμα έξω, σωματικά εξουθενωμένοι αλλά με ψυχικά αποθέματα βρίσκουν κουράγιο για μια αναμενόμενη πολιορκία. Γι'αυτό είμαι περήφανη που όλοι σχεδόν υποστηρίζουν την πόλη μας μέχρι εσχάτων. Ο καθένας συμβάλλει όπως μπορεί σε όποιον τομέα μπορεί και ΝΑΙ είναι δύσκολο να είσαι μάννα.

5)

Οι καιροί έχουν αλλάξει, η Αθήνα δεν είναι πλέον όπως παλιά. Η εποχή όπου η Αθήνα γνώρισε τη μεγαλύτερη ακμή σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δράσης και δημιουργίας δεν υπάρχει πλέον. Την θέση της την πήρε μια πολιορκημένη Αθήνα όπου πλέον οι άνθρωποι ζουν κάτω από συνθήκες που δεν μπορούσαν να φανταστούν ποτέ .

Θυμάμαι τις εποχές όπου ζούσαμε όλοι μαζί σε ένα σπίτι γεμάτο ζωντάνια. Κάθε πρωί μαζευόμασταν όλοι και έπειτα το ακράτισμα, ο καθένας συνέχιζε τη δουλειά του. Η μητέρα μου η Ναυσιθή και η αδελφή μου η Πολυνόη έκαναν τις δουλειές του σπιτιού τις οποίες όφειλαν να κάνουν, ενώ εγώ βοηθούσα τον πατέρα μου στο τσαγκάρικο. Και σε αυτό το σημείο πιστεύω πως πρέπει να αποκαλύψω την ταυτότητά μου: λέγομαι Αλκμένης και είμαι 13 χρονών. Η αλήθεια είναι πως κάθε φορά που πήγαινα με τον πατέρα μου στο τσαγκάρικο μου άρεσε πάρα πολύ να φτιάχνω τα παπούτσια και να τα συντηρώ. Έπειτα από την δουλειά με τον πατέρα μου, συναντούσα τους φίλους μου και παίζαμε διάφορα παιχνίδια όπως η κουδουνίστρα ή τα αμαξάκια με ρόδες .

Τώρα μετά από τόσους μήνες, πολιορκημένοι από τη στερριά, πλέον και από την θάλασσα αυτό που επιθυμώ είναι να είναι καλά η οικογένειά μου και όλοι οι συμπολίτες μου. Αν και πολύ φοβάμαι πως οι Λακεδαιμόνιοι και οι σύμμαχοι τους έχουν άλλα σχέδια για την Αθήνα. Η Πάραλος έφτασε νύχτα, με την τραγική είδηση της συμφοράς. Το δυσοίωνο μήνυμα διαδόθηκε πολύ γρήγορα και κανείς δεν μπορούσε να το πιστέψει πως η Αθήνα είχε ηττηθεί στους Αιγός ποταμούς από τους Σπαρτιάτες. Άφατη οδύνη και γοερός θρήνος κυριάρχησε στην πόλη και όλοι μείναμε ξύπνιοι, εξάλλου πώς μπορούσαμε να κοιμηθούμε;

Θρηνούσαμε για συγγενείς, φίλους και χιλιάδες συμπολίτες μας που χάθηκαν στον πόλεμο στους Αιγός ποταμούς. Αλλά πολύ περισσότερο για τους εαυτό μας, για το τι μας περίμενε την επόμενη μέρα. Δεν μπορούσα να βλέπω τη μητέρα μου να αρρωσταίνει κι άλλο, την αδελφή μου να προσπαθεί να τη φροντίζει παρόλο που και εκείνη ήταν σε άθλια κατάσταση και τον πατέρα μου να νιώθει την ανάγκη να ξεσπάσει σε κλάματα αλλά να προσπαθεί ταυτόχρονα να παραμείνει

ψύχραιμος. Συγκεντρώθηκαν όλοι, προσπαθούσαν να σκεφτούν λογικά μα στον πόλεμο δεν υφίσταται η λογική. Παρόλα αυτά πήγαν στην εκκλησία του δήμου για να λάβουν κάποια μέτρα. Αυτή την δύσκολη στιγμή θα ήθελα να είμαι σε θέση να προστατέψω την οικογένειά μου και την Αθήνα από τους εχθρούς που δεν λογαριάζουν κανέναν και τίποτα εκτός από τα κέρδη και την εξουσία.

Αυτή την στιγμή θα ήθελα να έχω δίπλα μου τον παππού μου, να μου λέει πως η Αθήνα δεν θα πέσει ποτέ στα χέρια των ολιγαρχικών διότι η Αθήνα- το σχολείο της Ελλάδας -είναι και θα είναι πάντοτε η υπερδύναμη της εποχής.

Μακάρι όλα αυτά να ίσχυαν και η Αθήνα να νικούσε με τον ισχυρό στόλο της στους Αιγός ποταμούς και να μη χρειαζόταν να περάσουμε όλα αυτά. Μα τώρα η Αθήνα μας είναι μια πολιορκημένη πόλη, η οποία προσπαθεί να επιβιώσει σε όλο αυτό το χάος.

6)

<<Ο ερχομός της Παράλου>>

Γλυκιά μου Αλθαία,

Φοβάμαι. Νιώθω αναπόφευκτα μόνος. Τι τραγικό να ξημερώνει μια νέα μέρα και να βλέπεις τις σκοτεινές αποχρώσεις του κόσμου. Την τελευταία φορά που πρόσεξα τον ουρανό ήταν κόκκινος με πινελιές μαύρου, αντιπροσωπεύοντας την οργή και την ένταση, υπενθυμίζοντας σε όλους τις ψυχές των ανθρώπων που χάθηκαν στη Λάμψακο. Νεκρά σώματα διασκορπισμένα στους δρόμους, πρόσωπα σκυθρωπά, παιδικά κορμιά που στερήθηκαν τις χαρές της ζωής. Ρυάκι από αίμα κυλούσε στο έδαφος αφήνοντας τα αποτυπώματα των χιλιάδων κατοίκων. Η όμορφη πόλη, η γεμάτη ζωή, είχε μετατραπεί σε κάτι άγνωστο. Είχαμε αργήσει... Δεν καταφέραμε να σώσουμε τους συμμάχους μας όταν μας είχαν ανάγκη. Τα ποικίλα λάθη των Αθηναίων μας οδήγησαν εδώ και οι τύψεις θα με τρώνε μέσα μου. Λαχταρώ διαρκώς το σπιτικό μου και τη ζωή που ζούσαμε οικογενειακά πριν ξεσπάσει ο πόλεμος, αγάπη μου. Μου ραγίζει την καρδιά η σκέψη ότι χάνω όλα τα χρόνια διαμόρφωσης του γιόκα μου, Ερατοσθένη. Ωστόσο, αγαπημένη μου, μην ανησυχείς σε παρακαλώ. Η σκέψη σας είναι το μόνο που μπορεί να με κρατήσει ζωντανό σε αυτή την οδυνηρή κατάσταση. Και αν πάλι η μοίρα θελήσει να με πάρει μακριά σας, θα σας προσέχω από ψηλά για να παρηγορώ τις ψυχές σας. Σας αγαπώ πολύ.

Δικός σου, Αλκαίος

Φυσικά, θα μπορούσα να συστηθώ στους αναγνώστες μου, αλλά από ένα μοναδικό γράμμα μπορείτε να αντιληφθείτε την τύχη μου. Ονομάζομαι Αλθαία. Ο σύζυγός μου δεν με διέψευσε ποτέ του και πίστευε στις θεραπευτικές μου ικανότητες να γαληνεύω τα ψυχικά και σωματικά νοσήματα των ανθρώπων. Τι απέγινά εγώ, όμως; Σε ποιον θα στηριχτώ και θα μοιραστώ ό,τι με προβληματίζει, όταν έχω χάσει ό,τι αγαπούσα περισσότερο. Είμαι μόλις 55 χρονών και ακόμα να αντιληφθώ τα πόσα χρόνια μου στέρησαν οι Λακεδαιμόνιοι με τις επώδυνες πράξεις τους. Μπορεί να μην είχα τις απόλυτες ελευθερίες ως γυναίκα να μορφωθώ και να συμμετάσχω στα κοινά αλλά απολάμβανα στα νιάτα μου να ασχολούμαι με την ποίηση και την

ανατροφή του μοναχογιού μου. Τι όμορφα αστέρια που έχουν γίνει τα παλικάρια μου... Μου δίνουν δύναμη και κουράγιο καθημερινά πως όλα θα πάνε καλά και ότι δεν έχω τίποτα να φοβηθώ σε αυτό τον ανήθικο και άδικο κόσμο. Και ναι ! Έχω τον εαυτό μου συνοδοιπόρο σε αυτή την ζωή, αναλαμβάνοντας εργασίες σε εύπορες κατοικίες, ώστε να μπορέσω να επιβιώσω. Είμαι βέβαιη πως αν ήσουν μαζί μου Αλκαίε μου, θα γέλαγες ή ίσως και θα νευρίαζες μαζί μου, που αναγκάζομαι να κάνω κάτι που βαθιά μέσα μου απεχθάνομαι.

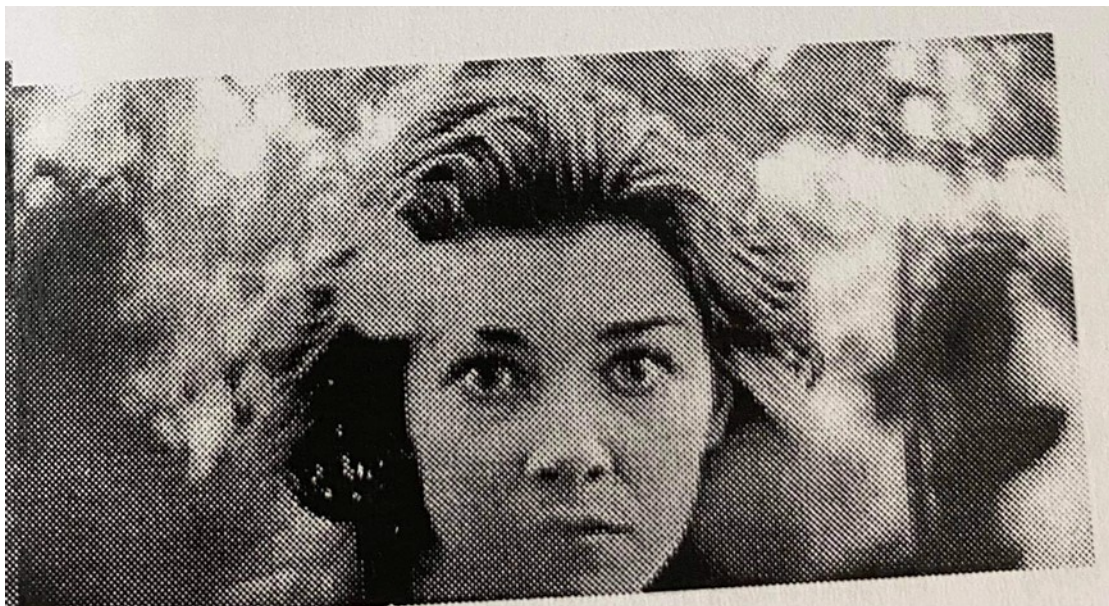
Θυμάμαι ευδιάκριτα τις φωνές, την οδύνη και τον φόβο χιλιάδων κατοίκων το βράδυ που έφτασε η Πάραλος στην Αθήνα, ανακοινώνοντάς μας την πανωλεθρία του αθηναϊκού στόλου στους Αιγός ποταμούς. Κάνεις δεν κατάφερε να κοιμηθεί τότε. Ένας μεγάλος αριθμός γυναικών σαν και εμένα, άκουσε με ταραχή τα δυσοίωνα νέα και τον αριθμό απωλειών. Ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτό το απαίσιο γεγονός που μου κόστισε να χάσω ένα κομμάτι του εαυτού μου. Κάτω από την έναστρο νύχτα έγιναν τα πάνδεινα. Με την διακήρυξη του θανάτου του πολυαγαπημένου, βαρύς ψυχικός πόνος με κατέβαλε και όλα έμοιαζαν να χάνονται γύρω μου. Πληθώρα ερωτημάτων γέμιζαν τις σκέψεις μου, στα οποία δεν έλαβα απάντηση ποτέ. Μα κυρίως τι θα γινόταν ο Ερατοσθένης μου; Πώς θα ανέτρεφα μόνη μου χωρίς καμία πατρική στήριξη τον μοναχογιό μου!

Έπαψα λοιπόν να είμαι αισιόδοξη και να ελπίζω σε ένα ασφαλέστερο μέλλον. Από τότε που οι Λακεδαιμόνιοι μας πήραν όλα μας τα υπάρχοντα η πολιτεία σώπασε. Στους πολέμους τελικά μόνο συμφέροντα επικρατούν! Σε αυτές τις στιγμές όχι μόνο ευτελίζεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, αλλά καταλύεται κάθε ηθική και δημοκρατική αρχή.

Η μοναχικότητα με έχει κουράσει. Δεν συνέχισα τη ζωή μου όπως επιθυμούσες αγαπημένε μου. Η στενοχώρια μου μού επιδεινώνει την υγεία. Το νιώθω μέσα μου πως μου απομένει λίγος χρόνος πριν αφήσω την τελευταία μου πνοή σε αυτό το ερημικό σπίτι. Τα γράμματα σου, Αλκαίο είναι τα μόνα άψυχα αντικείμενα που μου επιτρέπουν να κρατάω επαφή μαζί σου, αγάπη μου. Δεν κρύβω πως μου έχεις λείψει και πως σ' έχω ανάγκη και επιτέλους θα αφήσω αυτό το σιωπηρό κόσμο

για να ανταμώσουμε όπως επιθυμούσαμε εξ αρχής. Θα πάψουν να υπάρχουν πια σκοτεινές νύχτες, εξάλλου πάντα ονειροπολούσα τη ζωή μου με χρώματα και σένα στο πλευρό μου.

7)

Για να βρίσκεστε εδώ σίγουρα σας ενδιαφέρει η πολύπαθη ζωή μου. Όμως ας μην προτρέχουμε και ας γνωριστούμε λίγο μεταξύ μας. Οι γονείς μου ο Εύνομος και η Καλλιπάτειρα, όπως εγώ, γεννήθηκαν και έζησαν στην Αθήνα. Ο πατέρας μου όντας παθιασμένος με την ηθική

και την τήρηση των νόμων αποφάσισε να μου δώσει το όνομα Νέμεση προς τιμήν της θεάς που τόσο πολύ θαύμαζε λόγω της ιδιότητάς της.

Γενικότερα στον ελεύθερο χρόνο μου ασχολούμαι με την ποίηση, συζητώ με τον πατέρα μου θέματα που αφορούν τα κοινά ή την ιστορία και καμιά φορά διδάσκομαι την γραφή από τον στενό φίλο του πατέρα μου τον Λυσία. Παράξενο έτσι; Ποιος θα φανταζόταν άλλωστε ότι μια κοπέλα στην αρχαία Αθήνα καλλιεργεί το πνεύμα της; Φυσικά όλα αυτά δεν θα είχαν συμβεί χωρίς την συμβολή του πρωτοποριακού -για την εποχή -πατέρα μου ενώ αν απουσίαζε η συμβολή του δε θα μπορούσα να συγγράψω αυτό το κείμενο. Παρόλα αυτά οφείλω να αναφέρω πως ως νεαρή γυναίκα 19 χρονών περνάω το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας μαθαίνοντας να υφαίνω και να μαγειρεύω μαζί με τη μητέρα μου. Μάλιστα τελευταία επικεντρώνομαι στις στερεοτυπικά γυναικείες δουλειές αφού σε λίγο καιρό θα παντρευτώ τον Πάτροκλο που αγαπώ τόσο πολύ παρά την ηλικιακή μας διαφορά.

Η αγαπημένη μου ασχολία είναι να διαβάζω τα έργα παλαιότερων ιστορικών, όπως ο Ηρόδοτος. Επίσης, μ'αρέσει να ασχολούμαι και με την αισθητική μου περιποίηση και τη σμίλευση του σώματος. Ωστόσο, κάτι που σίγουρα απεχθάνομαι είναι οι οικιακές εργασίες καθώς θεωρώ πως εμποδίζουν έναν άνθρωπο του πνεύματος όπως εμένα από τη συνέχιση της μόρφωσής του.

Όνειρό μου είναι να καταφέρω να φτιάξω μια οικογένεια και να γίνω η πρώτη γυναίκα που θα ασχοληθεί με την πολιτική ώστε να αποτελέσω πρότυπο και για άλλες γυναίκες. Έτσι, θεωρώ πως θα γίνει εφικτή η ισότητα των δύο φύλων, θα υπάρξει κοινωνική ευημερία αλλά και εξέλιξη σ'όλους τους επιστημονικούς τομείς .

Όλα θα πήγαιναν τέλεια και η ζωή μου θα κυλούσε ομαλά αν δεν έφτανε χθες το βράδυ στο λιμάνι του Πειραιά η Πάραλος για να ανακοινώσει την τραγική ήττα του στόλου μας από τον Λύσανδρο. Όλοι θρηνούσαμε για τον χαμό των φίλων, των συγγενών, των συμπατριωτών μας που τόσο άδικα χάθηκαν στους Αιγός ποταμούς. Συνάμα σκεφτόμασταν την τύχη που μας περίμενε όταν εν τέλει θα εισέβαλε ο εχθρός στην πόλη.

Πλέον ζω με το φόβο πως μια μέρα η Αθήνα θα υποδουλωθεί και από κει και πέρα ο καθένας από μας θα ακολουθήσει μια δύσκολη πορεία.

Σε αντίθεση με τους άλλους συμπολίτες μου εγώ δεν προσδοκώ ότι θα επιβάλουμε τη θέση μας στους Λακεδαιμόνιους. Έχω συμβιβαστεί με την πραγματικότητα και γνωρίζω πολύ καλά πως η κατάσταση δεν δύναται να ανατραπεί οπότε εύχομαι να υπάρξει κάποια συμφωνία.

Πρέπει να σημειώσω πως αύριο θα πραγματοποιηθεί ο γάμος μου για τον οποίο ετοιμάζομαι τόσους μήνες. Με τι γλέντι και με τι κέφι θα καταφέρουμε να γιορτάσουμε το χαρμόσυνο αυτό γεγονός που σηματοδοτεί το ξεκίνημα μιας νέας ζωής;

Μου λείπει και ο πατέρας μου που πήγε εθελοντικά ως στρατιώτης στα μακρά τείχη γιατί λέει πως μ' αυτόν τον τρόπο θα προετοιμάσουν την πόλη για την αναμενόμενη πολιορκία από τη θάλασσα αφού ο Άγης μας πολιορκεί ήδη εδώ και μια δεκαετία από τη στρεριά.

Θα ήθελα να είναι εδώ στον γάμο μου με τον Πάτροκλο, να του πω πόσο τον αγαπώ, πόσο τον εκτιμώ και πόσο ευγνώμων του είμαι για όλα όσα μου έμαθε. Άραγε θα ξαναγυρίσει;

Στέλλα Καραθανάση Α' 1

8)

Είμαι ο Αριστοτέλης του Μιλτιάδη, ζω στην Αθήνα και είμαι 10 χρονών. Διδάσκομαι γραφή, ανάγνωση και αριθμητική από τον γραμματιστή μου, τον Αρίωνα. Αγαπημένος μου ποιητής είναι ο Όμηρος και ο αγαπημένος μου ήρωας ο Οδυσσέας. Μαθαίνω λύρα και γυμνάζομαι γιατί θέλω να μοιάσω στον πατέρα μου που είναι ένας από τους καλύτερους πολεμιστές του Αθηναϊκού στρατού. Από αθλήματα το αγαπημένο μου είναι το παγκράτιο. Δεν μου αρέσει καθόλου η ρίψη δίσκου και η ζωγραφική.

Το μεγαλύτερο μου όνειρο είναι να κάνω τον πατέρα μου περήφανο όσο μεγαλώνω και να βλέπει απέναντί του κάποιον τόσο γενναίο όσο είναι και αυτός.

Τα χθεσινά νέα που μας έφερε η Πάραλος δυστυχώς δεν ήταν καλά για μας. Πληροφορηθήκαμε ότι ο ανίκητος μέχρι τώρα στόλος μας ηττήθηκε από τους Σπαρτιάτες με ένα ύπουλο τέχνασμα του Λύσανδρου. Όλοι είναι απαρηγόρητοι και το μόνο που εύχομαι είναι να επιστρέψει ο πατέρας μου ζωντανός.

Αύριο θα είναι μια καινούρια μέρα και θα πρέπει οι Αθηναίοι να αναδιοργανωθούν και να ετοιμαστούν για την επόμενη μάχη. Αν ο πατέρας μου επιστρέψει ζωντανός θα του δείξω την αγάπη μου και τον

θαυμασμό μου, αν όχι θα τον έχω στην καρδιά και στο μυαλό μου σαν έναν γενναίο στρατιώτη που έδωσε τη ζωή του για την πατρίδα του.

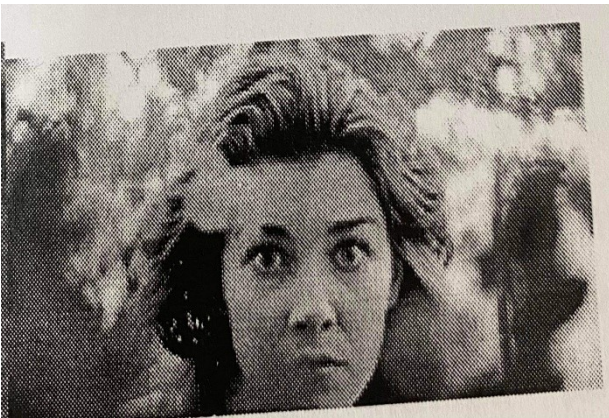
Θα πρέπει να στηρίξω την μητέρα μου και τον μικρότερο αδερφό μου που δεν έχει πολλές αναμνήσεις από τον πατέρα μας μιας και ήταν πολύ μικρός όταν έφυγε για τον πόλεμο. Θα του πω όλα όσα θυμάμαι για αυτόν και θα τον προστατεύω όπως θα τον προστάτευε και κείνος.

Πατέρα μου στείλε ένα σημάδι ότι είσαι ζωντανός ή δείξε μου πώς να το χειριστώ αυτό. Σε χρειάζομαι όσο καμία άλλη φορά. Είμαι πολύ περήφανος για σένα !

Ρόμπολας Αριστοτέλης Α'2

Αθήνα, Φθινόπωρο 405 π.Χ.

9)

Ονομάζομαι Ερατώ και είμαι 24 ετών, παντρεμένη με τον Αρίστιππο τον Θηβαίο και έχω δύο παιδιά, έναν γιο τον Ευκτίμονα 8 ετών και μία θυγατέρα την Πολύμνια 4 ετών. Καθημερινά, ασχολούμαι με τις οικιακές δουλειές, με τη φροντίδα των

παιδιών μου, με τη μαγειρική, την αγγειοπλαστική και τον πολυαγαπημένο μου αργαλειό. Πόσο μου αρέσει να υφαίνω σε αυτόν! Λατρεύω να δημιουργώ εργόχειρα που απεικονίζουν ευχάριστες στιγμές της ζωής μου, που επιθυμώ να θυμάμαι, όπως για παράδειγμα την ημέρα του γάμου μου, που μου άλλαξε για πάντα τη ζωή. Δεν μου αρέσει καθόλου να μην έχω τίποτα να κάνω κατά τη διάρκεια της ημέρας. Παρ' όλα αυτά, απεχθάνομαι να πλένω τα ρούχα στη σκάφη, γιατί μετά από λίγο πονάνε τα χέρια μου, αν και είναι από τις ελάχιστες δουλειές που μου επιτρέπουν να είμαι έξω από τους τέσσερις τοίχους του σπιτιού μου. Το μεγαλύτερό μου όνειρο είναι να έχω τον δικό μου

πάγκο στην Αγορά και να πουλώ τα υφαντά και τα εργόχειρά μου μαζί με τη φίλη και γειτόνισσά μου Τερψιχόρη. Αυτό βέβαια είναι κάτι που θα μείνει για πάντα στη φαντασία μου, εκτός και αν αλλάξει η ζωή στην Αθήνα και επιτραπεί και εδώ, όπως και στην Σπάρτη, η έξοδος των γυναικών από τα σπίτια.

Όλα στην ζωή μου ήταν τέλεια...δεν θα μπορούσα να παραπονεθώ για το οτιδήποτε, γιατί γνώριζα πως είμαι ασφαλής και έχω ό,τι επιθυμούσα από μικρή. Ξαφνικά όμως χθες το βράδυ, λίγο πριν αποκοιμηθώ, τα κακά μαντάτα έφτασαν και στο δικό μας σπιτικό. Ο άντρας της Τερψιχόρης, ο Νυμφοκλής, ο οποίος δουλεύει ως εργάτης στο λιμάνι του Πειραιά, μας μετέφερε το νέο που ήρθε με την Πάραλο, ότι ο Αθηναϊκός στόλος μας ηττήθηκε στους Αιγός ποταμούς και ότι έχουμε πολλές απώλειες όσον αφορά τα πληρώματα των караβιών μας. Μετά από αυτό, και μέσα σε μια στιγμή, όλα άλλαξαν για εμάς... Ο φόβος και η αγωνία για το μέλλον είχαν πια κυρίαρχη θέση μέσα μου. Από την στιγμή που μας ανακοινώθηκε πως όλοι οι άντρες άνω των 21 ετών, πρέπει να βρεθούν στην έκτακτη συνέλευση της Εκκλησίας του Δήμου, μου κοπήκαν τα πόδια. Τρέμω για την ζωή του άντρα μου, γιατί κανείς μας δεν γνωρίζει μέχρι πού θα φτάσουν οι Λακεδαιμόνιοι... Θα χρειαστεί άραγε να καλέσουν τον Αρίστιππο για να συνεισφέρει στην μάχη; Θα χρειαστεί να εγκαταλείψω την πατρίδα μόνη μου με τα παιδιά μου και να αφήσω τον σύζυγό μου; Ή ακόμη υπάρχει και η περίπτωση να χρειαστεί να κρυφτώ με τα παιδιά; Δεν θα χάσω την ελπίδα με ανόητες σκέψεις αυτή την στιγμή, οι οποίες το μόνο που προκαλούν τώρα είναι μια αδικαιολόγητη απογοήτευση μέσα μου. Πιστεύω στην Αθήνα, καθώς ποτέ δεν έχει εγκαταλείψει τα τέκνα της, γιατί να το κάνει τώρα; Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία και αυτό θα το θυμάμαι για να μου δίνει θάρρος. Ας μην απελπίζομαι. Αύριο το πρωί, με την αυγή, θα ετοιμάσω τον άντρα μου για τη συνέλευση και θα προσευχηθώ στους Θεούς για το καλύτερο αποτέλεσμα και την ασφάλεια όλων των Αθηναίων. Το μόνο πρόσωπο που χρειάζομαι δίπλα μου αυτές τις δύσκολες ώρες είναι ο Αρίστιππος, ο οποίος με τον λόγο του ευφραίνει την καρδιά μου. Ξέρω πως

ό,τι κι αν συμβεί αυτός θα ξέρει πως να χειριστεί την κατάσταση. Το μόνο πράγμα που επιθυμώ πραγματικά να του πω είναι πως τον αγαπώ και ότι έχω πίστη στη δύναμη του και στο μυαλό του. Εκείνος πάντα ξέρει τι να κάνει και αυτό ήταν ο λόγος που έλαμψε στα μάτια μου από την μέρα που γνωριστήκαμε...

Δένδια Αναστασία Α'1

10)

Σκέψεις στριφογυρίζουν στο μυαλό μου από την στιγμή που μάθαμε εγώ και όλη μου η πόλη τα κακά μαντάτα που έφερε η Πάραλος. Τί θα κάνουμε τώρα που ο στόλος μας καταστράφηκε στους Αιγός ποταμούς; Υπάρχει μέλλον για εμάς μετά από αυτό; Δεν ξέρω τι να κάνω ούτε πώς να βοηθήσω την πόλη μου. Ο πατέρας μου ο οποίος είναι πολιτικός και ο αδερφός μου που είναι έμπορος λένε πως δεν υπάρχει σωτηρία καθώς εμείς οι Αθηναίοι, οι δημοκρατικοί ήμασταν ανάλγητοι απέναντι

σε πολλές πόλεις, ξεχάσαμε τις αξίες μας, το ήθος μας και όσα αντιπροσωπεύαμε. Πάντοτε ο άμαχος πληθυσμός θα είναι αυτός που θα αντιμετωπίζει τις συνέπειες των πράξεων άλλων ανθρώπων.

Φοβάμαι... Φοβάμαι πολύ για το τι θα συμβεί στην συνέχεια και στεναχωριέμαι που δεν έχουν εκπληρωθεί τα όνειρά μου όπως το να κάνω οικογένεια .Μελαγχολώ όταν θυμάμαι την μητέρα μου λέγοντας μου όσο ήμουν μικρή << Θέτις, όταν παντρευτείς θα κάνεις όμορφα παιδιά, που θα έχουν τα πανέμορφα πράσινα σου μάτια>> και τώρα απλά την κοιτάω να κλαίει σιωπηλά αναλογιζόμενη τη μοίρα μας.

Μου λείπουν οι στιγμές που έκανα αυτά που μου άρεσαν και τώρα πλέον αμυδρά θυμάμαι , όπως όταν δημιουργούσα όμορφα διακοσμητικά για το σπίτι μας. Μου λείπουν ακόμη και εκείνα τα ασήμαντα πράγματα που δεν μου άρεσαν να κάνω όπως όταν έκανα τις δουλειές του σπιτιού. Ανατρέχω στο παρελθόν για να μην ξεχάσω τα όσα έκανα πριν τον όλεθρο και καταλαβαίνω πως από αυτό το μοιραίο βράδυ και μετά όλα θα αλλάξουν και θα γίνουν χειρότερα.

Αλλά έχοντας αυτό που χρειάζομαι περισσότερο δίπλα μου, την οικογένειά μου-την οποία νιώθω την ανάγκη να της πω πως την αγαπώ πολύ και πως πρέπει να είμαστε ενωμένοι από εδώ και πέρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά- θα μπορέσουμε να τα καταφέρουμε.

Θέλω να υποσχεθώ στον εαυτό μου πως εάν επιβιώσω από αυτή την κατάσταση παρά τις δυσκολίες της θέσης μου- καθώς είμαι γυναίκα- θα προσπαθήσω όσο μπορώ να ενώσω τους ανθρώπους, να τους εξηγήσω πως δεν έχουμε διαφορές και πως θα πρέπει να ζούμε αρμονικά έχοντας κοινούς στόχους.

Ελπίζω να συμφιλιωθούμε και να μην οδηγηθούμε σε θηριωδίες και φρικαλεότητες που τόσο πολύ φοβάμαι και τρέμω.

11)

Ονομάζομαι Άλκηστις και είμαι 25 ετών. Κατάγομαι από μία συνηθισμένη οικογένεια. Ο πατέρας μου ήταν τεχνίτης, όμως πέθανε όταν ήμουν μικρή από λοίμο. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι ήταν ο αρχηγός του σπιτιού και μας παρείχε τα πάντα. Η μητέρα μου είναι το πρότυπο μου, είναι δυναμική, διότι μεγάλωσε εμένα και τα αδέρφια μου μόνη της. Εκτός από αυτό, μου έμαθε όσα ξέρω: να φροντίζω το σπίτι, να μαγειρεύω και να υφαίνω. Λατρεύω να υφαίνω, είναι μία οικογενειακή παράδοση για εμάς. Η γιαγιά μου το έμαθε στη μητέρα μου, εκείνη σε εμένα και έπειτα εγώ στα μελλοντικά μου παιδιά. Ακόμη θυμάμαι τις μέρες που ενώ τα αδέρφια μου ο Διογένης και ο Αριστοτέλης πήγαιναν σχολείο, εγώ με τη μητέρα ανεβαίναμε στο γυναικωνίτη και μου έδειχνε πώς να υφαίνω ρούχα κυρίως για τις πλαγγόνες μου. Ενώ είχα τεράστια αδυναμία στον αδερφό μου το Διογένη μισούσα να βγαίνω έξω μαζί του στις μεγάλες γιορτές της πόλης. Ένωθα άβολα λόγω του φύλου μου και επειδή σπάνια είχα επαφή με τον έξω κόσμο. Στην εφηβεία μου όμως η μητέρα μου με

πάντρεψε με τον σύζυγό μου ,τον Αντικλή και έζησα μαζί του. Αποκτήσαμε και μία κόρη την Αθηνά. Το μεγαλύτερό μου όνειρο ήταν να αποκτήσω τη δική μου οικογένεια και να δω το παιδί μου να πετυχαίνει τα όνειρά του. Όταν όμως ξέσπασε ο πόλεμος δεν είχα υπολογίσει ότι κάποια στιγμή τα αδέρφια μου και ο σύζυγός μου θα έπρεπε να γίνουν στρατιώτες και να θυσιαστούν για την πατρίδα. Στα μέσα του πολέμου τους αποχωρίστηκα και εκείνη τη στιγμή το όνειρο μου έγινε η επανασύνδεση της οικογένειας. Όταν έφυγα λοιπόν πήρα την κόρη μου και πήγαμε να ζήσουμε με τη μητέρα μου για να την στηρίξω. Ένα βράδυ βγήκα από το σπίτι να πάρω νερό από την υδρία όταν είδα την Πάραλο να πλησιάζει στο λιμάνι. Ένιωσα σαν να κατεδαφίζεται όλος ο κόσμος μου, είχα ένα άσχημο προαίσθημα διότι το ιερό πλοίο κατέφθανε ολομόναχο. Το μυαλό μου θόλωσε, έμεινα παγιδευμένη στο ίδιο μου το σώμα. Όταν κατάφερα να αποκτήσω την ψυχραιμία μου γύρισα στο σπίτι και περίμενα βασανιστικά να μάθω την είδηση που έφερνε το πλοίο. Μέχρι να μάθω την είδηση, τα λεπτά φάνταζαν αιώνες. Ξαφνικά άκουσα μία γυναικεία κραυγή. Τότε συνειδητοποίησα από μόνη μου ότι η Αθήνα έχασε τον πόλεμο. Η ομιωγή και ο θρήνος εξαπλώθηκαν από τα Μακρά τείχη του Πειραιά και έπειτα στην υπόλοιπη Αθήνα. Η μητέρα βγήκε από τον γυναικωνίτη και κατέρρευσε στην αγκαλιά μου ξεσπώντας σε κλάματα. Μόλις είχε χάσει και τα δύο της παιδιά. Προσπάθησα να συγκρατήσω την αβάσταχτη θλίψη και τον ανείπωτο πόνο που κυρίευσαν την καρδιά μου. Ήθελα να είμαι δυνατή για να παρηγορήσω την μητέρα μου και την μικρή μου κόρη μου που είχαν τρομοκρατηθεί. Δυστυχώς δεν το κατάφερα.. Οι πρώτες σκέψεις ανήκαν στα αδέρφια μου και στα όσα είχαμε περάσει μαζί. Όλοι οι τσακωμοί για τα παιχνίδια αλλά και η αγάπη που είχαμε μεταξύ μας -αφού πάντοτε μετά από κάθε τσακωμό τα βρίσκαμε και παίζαμε μέχρι να μας φωνάξει η μητέρα. Εκείνη τη νύχτα ένα κομμάτι της καρδιάς μου ξεριζώθηκε. Κανένας δεν κοιμήθηκε αυτό το βράδυ. Ο πανικός βρήκε πρωταρχικό ρόλο. Πρώτα πρώτα σκέφτηκα το παιδί μου. Τι θα απογίνει; Θα το βασανίσουν; Θα το σκοτώσουν; Θα το πουλήσουν; Μετά εγώ και η μητέρα μου θα γίνουμε δούλες; Θα μας βασανίσουν; Θα μας σκοτώσουν; Σκεφτόμουν πώς θα εξασφαλίσω το καλύτερο για το παιδί μου, πώς θα το προστατέψω. Είχαμε έναν

αδίστακτο και σκληρό Σπαρτιάτη νικητή, το Λύσανδρο. Όλοι σκεφτόμασταν ότι θα πληρώσουμε για τα εγκλήματα μας με τον πιο φρικτό και ανάλγητο τρόπο. Οι Αθηναίοι διαπράξαμε τρομερά εγκλήματα και επιβληθήκαμε σε τόσες πόλεις, το οποίο σε συνδυασμό με την οργή και ακόρεστη ανάγκη για εκδίκηση των αντιπάλων θα έχει καταστροφικό αποτέλεσμα. Ελπίζω το πρωί να συγκεντρώσουμε όσες δυνάμεις μας έχουν απομείνει και να συγκαλέσουμε την Εκκλησία του δήμου για να αποφασίσουμε την καλύτερη λύση. Ίσως κάποια συμφωνία ώστε να μη χαθούν κι άλλες ζωές. Τα άτομα που θέλω κοντά μου είναι η μητέρα μου και το παιδί μου. Να παραμείνουμε ενωμένες και να προσπαθήσουμε να επιβιώσουμε. Κυριότερα όμως θέλω να εξηγήσω στο παιδί μου ότι ο πόλεμος μόνο συμφορές φέρνει. Ίσως οι καινούργιες γενιές να το αντιληφθούν. Οψόμεθα....

Έλενα Σκανδάλη Α'2

12)Είμαι ο Νεοκλής και μέχρι πριν λίγο καιρό ήμουν απλώς ένα ακόμα δεκάχρονο αγόρι ,που έμενε στην Αθήνα και περνούσε τον χρόνο του παίζοντας στις παλαιστρες, μαθαίνοντας ανάγνωση και γραφή ή πηγαίνοντας στο θέατρο και σε άλλες - σύμφωνα με την μητέρα – σημαντικές δραστηριότητες. Σήμερα είμαι ένα αγόρι με αμφίρροπο μέλλον, ένα αγόρι τρομαγμένο χωρίς πατέρα και με μία διαλυμένη από τον πόνο μητέρα.

Η μητέρα μου πάντα φρόντιζε να μην είμαι παρών σε συζητήσεις που αφορούν την Σπάρτη, την έλλειψη τροφίμων και τον πόλεμο αλλά πολύ συχνά κρυβόμουν μέσα στην ντουλάπα όπου αποθηκεύαμε τρόφιμα και κρυφάκουγα. Χτες, ήταν η πρώτη φορά που ήλπιζα να μπορούσα να μείνω για πάντα εκεί μέσα.Μακριά από την κακία και το μίσος των μεγάλων,μακριά από τον φόβο και τον πόνο. Χτες, καθώς τρώγαμε το πενιχρό μας δείπνο ξαφνικά από παντού ακούγονταν κραυγές και κλάματα. Και τότε ο θείος Ευρυσθένης μπήκε στο σπίτι. Μπορούσα να διακρίνω τον πανικό του, την απόγνωση στα μάτια του που έμοιαζαν σαν να πετούν σπίθες προμηνύοντας πως τα λόγια του , τα νέα που σε

λίγο θα ξεστόμιζε ήταν ικανά να σε κάψουν, να σε καταστρέψουν ολοκληρωτικά.

<< Άλκηστη, αποδεκατιστήκαμε, κανένας στρατιώτης δεν γύρισε, δεν λυπήθηκαν και δεν σεβάστηκαν ούτε τους αιχμάλωτους. Μα τον Δία, έρχονται για εκδίκηση!>> Δεν συνειδητοποίησα τι σήμαινε αυτό ώσπου η μητέρα έπεσε στο πάτωμα, κλαίγοντας γοερά και χτυπώντας με όλη της τη δύναμη το στήθος της. Άκουγα την οργή στους λυγμούς της. Θρηνούσε... Θρηνούσε τον πατέρα μου, ήταν νεκρός. Ένωσα τα μάτια μου να καίνε, τον κόσμο γύρω μου να με εγκαταλείπει και το χειρότερο απο όλα ένιωθα ενα κενό. Ήξερα πως κανένας θεός, καμία προσευχή, κανένας θρήνος δεν θα μπορέσει να καλύψει αυτό το κενό, να φέρει πίσω τον πατέρα μου. Αναρωτιέμαι μέχρι και σήμερα αν, άραγε πέθανε χαρούμενος, περήφανος για αυτό που έκανε. Αλλά πώς μπορεί κανείς να είναι περήφανος όταν σκοτώνει τα αδέρφια του; Γιατί αυτό ήταν αυτο που συνέβη ,εμφύλιος αλληλοσπαραγμός, μάχη ανάμεσα σε αδέρφια. Ποτέ δεν θα καταλάβω πώς σκέφτονται οι μεγαλύτεροι, πώς τους κυριεύει η δίψα για δόξα και εκδίκηση και διακινδυνεύουν τα παντα ξεχνώντας τις αξίες και τα ιδανικά τους. Δεν θέλω να μπω ποτέ σ' αυτόν το ζοφερό κόσμο των μεγάλων .Άραγε η ψυχή του πατέρα μου θα βασανίζεται για όσα έκανε, θα απελευθερωθεί;

Θυμάμαι την τελευταία μέρα πριν φύγει με πήρε βιαστικά αγκαλιά και μου είπε:<<Νεοκλή, το όνομα που κουβαλάς είναι βαρύ, είσαι το νέο αίμα που θα φέρει δόξα στην οικογένειά μας. Κοίτα μικρέ να υιοθετήσεις της αξίες των προγόνων και να διορθώσεις τα λάθη μας>> Τότε δεν κατάλαβα πολλά, τώρα ξέρω πως είναι χρέος μου να μην κάνω τα ίδια λάθη και να μην κυριευτώ απο απληστία Άραγε πατέρα θα σε κάνω ποτε περήφανο;

Τσούγκα Σταματίνα